דף ל"ב וכעולא וכדעת הרשב"

הקולים ברוחב הות וכל דבר עגול וגבוה נקרם כף: (ה) ואומר דו

סיא דאי לא לא הוה ישראל גניב דעתיה דאסור הוא וסבור גם כן שגידה ניטל מפני שהיא חתוכה ואתי למובין מיניה ואוכלה עם גידה וכבר כתב רבינו למעלה דבשר הנמצא ביד עובד כוכבים אסור בכל מקום הלכך ליכא למיחש אלא בכהאי גווני ובכ"מ מותר למכור להם נבילות וטרפות עכ"ל. הנה הולרך לזה מכח שקשה לו הא לא יקנה שום ישראל מן העובד כוכבי׳ ולמה לא יתננה לו בפני ישראל ולריך לומר דלא ס"ל דניקור הגיד הוה סימן דאל"כ הא ודאי יקנה מתנו מכח הסי' דכשיש סימן מודה רמב"ם שקונין בשר מן העובד כוכבים כמ"ם סי' ס"ג אבל לדעת הטור דהוה סי' לריך טעם לחלק בין בפני ישראל לשלא בפניו והטעם מבואר בתוס' פרק ג"ה דבמקום שאין קונין בשר מן העובדי כוכבים טריפות לא מהני סימן דחתיכות הניקור לקנות ממנו דאימור אחר שניקרה נודע לישראל שהיתה טריפה וע"כ נתנה לעובד כוכבים והקשו על זה למה לא נאסר בשולח ירך לחבירו על ידי עובד כוכבים שמח מדמנה לעובד כוכבים נודע לישראל 635 מחמת

והים ממוכה וסבור דודמי כשירה (כא) יח והוא הפושט בכל הירך והחיצון אסור מדכריהם (ככן ש וקנוקנות שכשניהם אסורים מדכריהם (כג) וצריך לחמט אחריהם (כד) כ ושומנם ישראל קדושים הם ונהגו בו איסור:

הגה וראשי הקנוקנות נכנסים בראשי העלמות על כן המנקר לריך (ד) לשבור ראשי העצמות כדי להסיר הקנוקנות מעיקרן (ב־י בשם הגהות אשיר") ואין ללמוד סדר הניקור רק במראית העין מן : המומחה הבקי בניקורו (ב"ע)

מ כא גופו של גיד אינו אלא כעץ שאין כו מעם ואף עפ"כ אסרתו תורה לפיכך אינו אוסר תערוכתו בפלימתו נכהן כי והקנוקנות והשומן יש בהם מעם נכון לפיכך אוסרין תערובתן בפלימתן: :מיז כג גיד הנשה מותר בהנאה

יא כי * שולח אדם לגוי ירך וגיד הנשה כתוכה נכח] בין שלימה בין חתוכה נכטן כה ואם נותנה לו בפני ישראל (ה) ואומר לו שהיא כשרה לא יתננה לו כשהיא חתוכה אלא אם כן ניטל גידה: יב פי וכל ירך שיצא מתחת יד ישראל מחותכת כדרך שמחתכין אותה מנקרי בשר היא בחזקת שנימל גידה:

יג ול) כי מי שניקר וחלך לו ואין אנו יודעים אם הוא בקי בניקור ואין כאן מי שהוא בקי בניקור להראות לו מותר:

הגה [לא] ודוקא שיודעים שהשלים ניקורן ואם לאו הכי אקור שמא לא השלים הניקור (רין בשם ריביא) [לה] ואם אפשר להראות לבקי אין לסמוך על המנקר (ב"י ממשמעות הרא"ש) (ו) אם לא ידעינן אותו בקי בניקור (ה) ומוחזק בכשרות ואע"ג דרוב המציון אלל ניקור מומחים הם מכל מקום טוב להחמיר (ב"י בשם הרשב"א) ועיין לעיל סימן ה' גבי רוב מלוין אלל שחיטה וכו': פה המבחים (ה) על גיד הנשה (ו) כי ולגן ומיהו אין לוקחין בשר מכל מבח (ה) ששוחט

שהיתה טריפה עד אחר שניטל גידה והחליפה בזאת וחירצו דכולי האי שהיא כשרה. כל סעיף זה הוא דברי הרמב"ם מלבד הן ואומר לו לא חיישינן דלא שכיח שיודמן כך ליד עובד כוכבים אבל היכא שהיא כשירה הוא לשון המ"מ כמ"ש וו"ל נראה לי דרבינו הרמב"ם סבר דישראל שולח לעובד כוכבים לא מהני אפי' ניטל גידה דאמרי' דלכך דהכא במפרש שהירך מבשר כשירה ובכהאי גוונא יש לחוש שמא ישראל שולחה לעובד כוכבים לפי שנודע לו אחר הניקור דטרפה היא עכ"ל

מדפסק אביי כוותי וש"ב יפי קנוקנות הם הגידין הדקים ההולפים באורך הירך מתחה לכשר מגיד החילון לגיד הפנימי ובזה מבוח' החילוק דלעיל דכל שניתן ב ברייתה שם וכר מהיר שלא בפני ישראל לא יקנה ישראל וכשמואל הרי"ף ושאר פוסקים : כא מסקנת הגמרה שם דף ממנו שמתיירא שנודע הטריפו׳ אחר ל"ט עיב: כב שם כפירוב הניקור ולהכי נתנה לעובד כוכבים רש"י וכ"פ הרו"ף והרמב"ם בפ" ט"ו ממאכלות אסורות הי": אבל בפניו איכא לתיחש שהישראל וכן נראה מדברי הרא"ש וש"ב: הרואה יהיה יודע שבהמה זאת כשיר׳ כג טור בשם הרמב"ם שב פיח הייד ושלוה הסכים הרא"ב באמת ורואה החיתוך של ניקור כרבי יהודה בברייתה פסחים ויטעה לותר שניטל הגיד על כן לריך לף כ"ב ובסתם משנה דלקמן חוליו צג: שולת חדם וכ": ליטול הגיד קודם הנתינה לעובד כד משנה שם חולין דף ל"ג: כה שם בגמרא וכפי המוס': כוכבים ובפרישה האריך לפרש ההיתר כו הרח"ש וש"ם כשם הרחב"ד שלא בפני ישראל דלא יקחו מן מברייתה דשולה אדם ירך לחבירו שלימה וכו' דף ל"ד העובד כוכבים שיסברו שהעובד ניא: כד גם זה שם בשמו: כוכבים עשה חיתוך זה ועוד חשש בח משנה שם דף פ"ט ולהלמים: כט טור גשם שמח טריפ׳ היתה כו' ודבריו תמוהי׳ הרמב"ם שם ה־ז מברייתה דהין דהא אמרי' בגמרא חתוכא דעובד קחין בסוריה וכו' ע"ה דף כוכבי' מידע ידיע שאינה כשל ישראל ל"ט עיב וכ"ש חולה לחרן וחף מרך ישראל בומן הוה המנקר וא"א לטעות בזאת וכמ"ש מבואר בקוגיא להדיא: (ו) אם לא (סימן ס״ה סעיף הג״ה כפור כתב *! שולח אדם ירך לגוי ידעיגן כו'. כן לריך להיו' אם בלא ול"ו: (ז) נאמנים על גיד הנשה. בטור כתוב כמו על החלב פי׳ אע"פ שיש

וו"ל ואני הגבר שמעתי וראיתי שרוב

המנקרי׳ שלנו אע״פ שמחמירין לחתוך

אף ההיתר מ"מ כמה פעמים מקילין

בחלב ובקנוקנות של גיד מחמת

מהירות על כן נהגתי בעלמי שלא

לאכול בשר המנוקר עד שיראה

למנקר אחר ויבדוק אם הוא מנוקר

כראוי עכ"ל: (ה) ששוחם לעצמו

ומוכר לאחרים. כן לחיך לחיות:

נקודות הכסף

לגוי וכו ואם אינו נותנו לנוי כו' בסמס שלה הטור יותר טירחה בגיד הנשה. וכ' רש"ל פירש לעובד כוכבים שהוה לו כחוקת כשרות מוכרו ומנוקרת ומש"ה ליכה משום נמצת דעת ומשום שמא יתננה לו בפני ישראל אחר נמי לא חיישינן וכמ"ש הרא"ש לר"ח בזה וכמ"ם הטור בסי' קי"ז והב"י אחר שהביא דברי הרא"ש כתב ח"ל וכך הם דברי רבינו שכתב דאע"ם שמחזיק לו טובה מותר מפני דאין במתנה גניבת דעת וגם כתב ואם אינו נותנה לו לעובד כוכבים בפני ישרחל יכול ליתנו ללמדנו דלה חיישי שמה יתננה בפני ישראל כרי עכ"ל. ודאי שהבין ג"כ דהטור מיירי בסתם וע"ו כתב שדעת הטור כדעת ר"ת שסתם וכתב דשולח אדם לעובד כוכבים ירך כו' בין אם היא שלמה או חתוכה ולה חיישיכן לבניבת דעת שמחזיק לו טוכה בשביל ששלח לו יכך חתוכה דעד שהי ראר לעלמו שלחה לעובד כוכבים והפ"ה מותר ספירש"י. ואפ"ה מותר משום דבסתם לא חיישינן לגריבת דעת. וגם כתב ואם אינו נותנו לו בפני ישראל וכו' ואין למיחש ג"כ לשמח יחונו בפני ישרחל חחר חלה ודחי כדחמרן דמן הסמם לא חיישינן זהו כוונת הב"י וגם מ"ם דחין משום גניכת דעת שגרת לישנה נקט דהרה"ש נמי סירכה דלישנא נקטיה וכהמת חין חילוק בין מכר למתנה ולה כהב"ח שהשיג על : הב"י ולפמ"ם ניחה ודו"ק

פרי חדש

ש"ע סעיף יי) גיד הגשה הולקין מותר בתנאה. מס לחהר הרכ"י שטוב בדבר ומיהו אף לסברה זו כתבו תוס' כפ' ג"ה דף ל"ט שמותר למכור בשר ניקור לעובד כוכבים אע"ה שמעורב כו גיד דעובד כוכבים אינו נותן אלא על דבר שים בו טעם ולא על הגיד ומיהו ירך שלמה אסור לשלוח כוכצים לפי שמתכבד בה טפי כשהוא שלם פ"ב. וכביאורי

במקום ר' יוחנן קי"ל בחזקיה כ"ש במקום ר"א וכ"ש דמתני שולח אדם וכולה גמ' שם כוותיה ועמש״ש דלמסקנא אף לר״א מותר אף לר״ש וכ״כ הראב״ד והרשב"א בת"ה ע"ח ב' (ע"ב): [כח] כין שלימה כו'. כרייתא שם צ"ד א' ובמקום שאין מכריזין כמ"ש שם: [כט] ואם כר. מתני שם וכמש"ש אב"א במקום שאין מכריזין כר וכמ"ש תוס' שם ד"ה אמר אביי. ומפרש ר"ת כר ולכך כר וערא"ש שם: (ליקוט) ואם נותנה כו'. שם ר"א אמר כולה במקום שא"מ ומציעתא בשמכרה לו בפני (יקוט) האם נותנה כו . שם היא אטו כולה במקום שא מי המביצות בסטכות זו במדאל כך הגירסא במקצת ספרים. ת"ה סי א"ב וכתב שעיקר כאותה ג"י ומיושב בזה כל הסוגיא ע"ש שהאריך בזה (עיב): [ל] מי שניקר פרי. מהנ"ל דתתוכה אסור משום שמא יאכל ישראל: (ליקום) מי כרי. וה"ה בכל המצות כמש"ש י"ב א' תרומה משום שמא יאכל ישראל: (ליקום) מי כרי. וה"ה בכל המצות כמש"ש י"ב א' תרומה כרי ה"ל תורם כרי משמע הא בלא"ה ניחא ולא חיישינן דלמא אינו בקי ולא קרא שם וד"ש שם א"נ כר׳ רוב מצויין כר׳ תרומה כו׳ בטעמא אחרינא. ת"ה (ע"כ): [לא] ודוקא דויש שם את כדי זוב מצרין כד תרומה כדי בספמא את יגא. הדה (ע כדי ניאם היואה על שמא היה לו ענין הכרחי שלא היה שהות וכמ"ש בפ' א"ט (מ"ו א') ע"ג קמיה דבן פזי כדי אי משום כבוד כדי: [לב] ואם איפשר כדי אינשר כדי אימשר כדי אינ"ב בש"ע ר"ס א' דאין סומכין על הרוב אלא בדליתיה קמן ע"ש: [לג] ובידת כד'. עבה"ג ור"ל דלא אמרו שם סוריא אלא למעוטי א"י ורוקא בימיהם:

פתחי תשובה

הקור ג"ל כמיה למה שנהגו הישושו. ובשושו: משושו מומרת הגיד ולה משום הלכ ע"ש: (ד) השבור ראשי העצמות. עי בזה כמשומם שברי ח"ה סימן נ"ו: (ה) ומוהזק בשרות. נעיון כהר היעב של מהר"ע ז"ל גשם בה"י ועיין במשומת ח"ק פוף סימן קט"ו של דכמת' בילה ר"ד ע"ב היתה רב פני היקלע לבי מר שמוחל כי ומוה הוכימו הראשומים הובא בש"מ שם דעד אחד הנאמן באיסורים א"ל לחקור אין נעשה בהיסר דמסתמא

"כך חדום עכ"ל: (ו) ומידהן אין הקחין בשר. ער המשף שבויץ ח"ב ס"ר נ"ח שנשחנ על מה שהניהול חיזה רבמים בקסינתם נהכריז שכל בשל החוכם מתגינה בשיע וורסה ולתסור אף הכלים שנתבשל בהם הצבר אי שפיר עבדי והארין ברשיות מש"מ ופוסקים כי לא נכון לשטות כן משום דיש לחוש לאיבה ומו דהר כבוירה שאין רוב הציבור יכולים לע מה ישו עוברי דרכים אבל ח"מ מוטל על כל רב ומורה למנות אנשים כשרים יראים על השחיעה גם ראוי לתקור אתר השומט טרם יאכל נותם על השומט במוד בשל בשות השומט שרם יאכל בשל בשל משות השומט שרם יאכל ביות במשר המים סף ה" וארות המשל השל מון אבל לאסור דרך כלל הבשר של במשר הרכפרים לא נכון ע"ש. וצרין במשר ח"ם סף ה" וארות מוני וטובי עיר אתר של הרכבים לא ליות באור החספרים בספר ולא שלתו ההמתירות ע"כ המישל המשל לאחור התומט בהחספת הוא ובם אלא יחידים המשל לאחור התומט מון ובם אלא יחידים תוני ועודב עד הסתם שמחז הטיעו מס על לעירם הבירו ההספיר ההפנסה החים לחוכרים ידושים וחיות כי פרלו העם ליקס בשר מהכפרים בקסר ולא שלמו ההתחייבות ע"ר החיעלו הכל הביר בפותני בברבי בה שמוטי חון לעירם אע"ה שמשט ע"י שומט דמתם בהכרוה מה הספירו לחסור אך הרב אב"ד דעיר הנ"ע לא נתרלה בהספרמה זו וגם קצח יחידים דבדר וח"מ אינהו דידהו עבדי והכרוז אילושור הנ"ל ונשאל אם יש ממש בהכרוה זו. והארך ביה ותפיק אף דמבואר בח"מ סימן ר"ח בכי הדיל אינה דעיר הכל אלא מקנת הצבור ולא מיגדר מלתם דאיסורא אבל היכא דתקנתא הוא למיגדר מילתה דמיים להביע הכל על בעיק מה ביל החסור המאונה על בירו הקסל לעמוד לפני פרילים ולא בעיץ שב ביחור המוכים מחים להדיא מל התקנה עליהם בע"ר בגם ר"ח שבתורים ב"ב סימן מ"ק לא מלוק בזה על הרלצי"ה שם. בהחוברים חברו מהקהל מם הכשר והם כתוכם ישראל הטועל בדין והבונב מהם גולן נמור וא"כ מחוייבים החהל לודור בחיי בחובר אחום בחבר החברים שמיתו בחוב אחום בתוכל בדין והבונב מהם גולן נמור וא"כ מחוייבים החהל לודור בחיי בחובר אחום בתוכל בדין והבונב מהם גולן נמור וא"כ מחוייבים החהל לודור בחיי בחובר אחום בתוכל ביו יחידים שמיתו בחבוב אחום בתוכל בדין והבונב מהם גולן נמור וא"כ מחוייבים החהל לודור בחיים החבוב החבוב החבוב החבוב בתוכל בתוכל בתוכל בתוכל ביו והבונב מהם בולן נמור וא"כ מחוייבים החהל לודור בחיים בתוכל החבוב החבוב החבוב בתוכל בתו

הגר"א

: לעצמו ומוכר לעצמו אלא אם כן היה מוחזק בכשרות

(1,7 בר פיולי כר. ת"ה ע"ח א' (נויב): [כא] והוא הפושם כר. צ"ו ב' ורבנן חהוא כר: [כב] וקנוקנות כו'. עבה"ג ועתוס' ד"ה כוותיה. ובשאילתות כו' וכ"כ הר" שם דבב"ר אמרינן האי פקקולתא דגידא שריא וישראל קרושים נהגו בה איסור ופי בערוך הביר המינו קנוקנות: [כג] הצריך לחמם אחררים. טור ולמד מדין חטיטת הגיד שהוא ב"כ מדרבנן כמ"ט צ"ו א' אלא א"ר ששת מאי דשקל כו' אלמא חטיטה אף לר"מ אינו ג"כ מדובנן כמ"ש צ"ו אי אלא א"ו ששת מאי ושקי כו אנאם וחשטו אן זו מי אינא אלא מדובנן וצר"ן: [כד] ושימום כר. כר"מ דסוגיא דגמי שם צ"א א' כוותיה דאמרינן שם רב אשי אמר כר'. ר"ן (וע"ל ס"ק כ"ה בליקוט): [כה] והקנוקנות כר'. כ"מ שם צ"ב כ' ומין צ"ב כ' לא אסרה תורה כר': (ליקוט) והקנוקנות הדשומן כר'. שם צ"ו כ' ומין צ"ב כ' לא אסרה תורה כר': (ליקוט) והקנוקנות הדשומן כר'. שם צ"ו כ' ומין דליכא למיקם אטעמא כגון שמנונית רגיד כ״ה הג״ ברוב הספרים וכ״ה ברי״ף יבראב״ד ושם הנהו אטמתא כרי וודאי הנהו רבנן בתראי ס"ל כהלכתא דאין בגידין בנ"ט. ת"ה ע"ח א' וכ"כ רש"י צ"ט ב' ד"ה והלכתא כרי ודלא כתוסי שם ד"ה והלכתא כרי שם צ"ז א' סד"ה שאני (ע"ב): [כר] לפיכך כר. ע"ש צ"ה א' לא תולול כר: [כז] ניד כר. עבה"ג ואליכא החזקיה ואף לרי אבהו וקי"ל דאין בגידין בנ"ט למסקנא שם כ"ג ב' אשכחן חלב כרי לא חליא זה בזה והלכה כר"י נגד ר"ש: (ליקום) גיד כרי. עתוס׳ צ"ט ב׳ ר"ה והלכתא כר׳ אבל הרמב"ן כתב דליתיה רר׳ אלעזר במקום חזקיה דאפילו

107

באר היטב

אמנים. כ׳ רש"ל ח"ל ואני הגבר שמעתי וראיתי שרוב המנקרים שלנו אף על פי שמחמירין לחסוך אף ההיתר מכל מקום כמה פעמים מקילין בחלב יבקנוקנות של גיד מחמת מהירות ע"כ נהגתי בעלמי שלא לאכול בשר המנוקר עד שיראה למנקר אחר מבדוק אם הוא מנוקר כראה עכ"ל: